taggasi, kui waenlase ärrawoitja. Ja nenda teggid ka mitto teist Kinralit. Turkide surem wäggi läks ikka ennam mäggise ma sisse taggasi, et nemmad seäl mäggede tahha woiksid warjul olla. Ehk meie rahwas neist nüüd kül mitto head woimust said, ommetigi ei olnud meil sest ennam abbi, kui et hirm waenlaste peäle tulli. Agga nisuggune söddiminne polle ühtegi wäärt, sest se waewab ühhe nisugguse wägge, kui meil on, mis on öppind laggeda peäl wisi pärrast söddima, ja awwalikkult lahhingis wahwad ollema, se waewab ennam kui se meil kassuks ja waenlastel kahjuks on. Sest kus puid raiutakse, seäl langeb ka laasto; kui

kui üks wenne soldat otsa saab, sest on, keigeennamiste seäl wodra Ma sees, ennam kahjo, kui kahhekümnest Turkist. Sest meie Wenne-Ma on seält wägga kaugel ärra, ja enne kui rekrutid siinna sawad, lähheb paljo aega, ja needki ep olle weel nisuggused öppetud soldatid, kui need wannad, waid peawad wast sedda sõa-ammetit öppima. Turkid on seäl liggidal, ja neil on wägga paks rahwas, keik, kes agga terwisse polest sudawad, on seäl soldatid, ja ni pea kui sedda tahhetakse peawad nemmad sõtta minnema, olgo nemmad pölle-mehhed, ehk handwerkit ehk kaup-mehhed. Se läbbi täitwad nemmad pea jälle need aukud ärra, mis

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1774, lk. 21